

Karins vittnesbörd - Del 4

[Spara som PDF](#)

”Berättelsen om hur jag kom in i Livets Ord... och vägen ut därifrån”

Del 4: Jag slutar på Livets Ord 1995-97

Utdrag ur min dagbok sedan jag lämnat Livets Ord

1997-05-17

I går åt jag pizza Margherita med vitkålssallad. Efter flera år utan gluten kändes det underbart och var väldigt gott. Jag såg en bild en gång i Magazinet av en kvinna i Skåne som blivit helad från celiaki och tog ett stort bett i en saftig pizza där fyllningen rann. Tänkte då att det kan väl inte hända mig! Det hände mig, och troligtvis hade jag inte heller celiaki de här åren från 1995 till 1997. Jag åt inte gluten, inte mjölkprodukter och tålde inte kvarvarande tvättmedel i kläderna. Jag tålde inte parfymen i tvättmedel, doften från linneskåpet var jättejobbig. Inte heller tålde jag lukten av PVC-plast, och läkemedelsdamm hade jag reagerat på sedan mars 1993. Obestämd klåda över ryggen och ändan (tvättmedlet? penicillin?).

Ångest som i 5 Mos 28:67: *”Om morgonen skall du säga: ’Om det ändå vore kväll!’, och om kvällen skall du säga: ’Om det ändå vore morgon!’ ”*

Varje dag klädde jag på mig och gick ut och betedde mig normalt, mest var jag på Livets Ord och på deras café nere på stan.

Från november 1995 visste jag aldrig hur och var jag skulle kunna sova. Till slut kom jag till ro på soffan, men kläderna fortfarande på. Sängen med dess tvättmedel hade stött ut mig sista veckan i oktober då allt rasade samman. Allhelgonahelgen hade det snöat, och jag hade legat i soffan dygnet runt hela den helgen, med tablett Lergigan och böcker av Agnes Sanford och Francis Mac Nutt. Solen sken, snön strålade vit. Jag var förvirrad, chockad, slagen; så gick november.

I slutet av november började jag gå på psykmottagningen och där upplevde jag äntligen att jag var omhändertagen. Där bokade man återbesök åt mig 2 - 3 gånger i veckan! Jag kom under beskydd. Jag slutade med mediciner. Ville resa

mig själv. Psykiatern konstaterade att jag hade inre styrka; de orden har följt mig. Jag gick på Livets Ord, på konsert och julfest, mitt inre liv behöll jag för mig själv. Jag bytte husläkare och gjorde olika besök, på allergimottagningen, hudmottagningen, laktosbelastning, cardiologen, blodprov togs för att se om jag hade celiaki. Ingen hudallergi. Tål laktos. Inget fel på hjärtat. Inga gliadinantikroppar. Jag gick på "Själavård- och befrielseskola" på Livets Ord. Efter den slutliga förbönen som jag hoppats mycket på, hade ingenting hänt – jag var mycket besviken. Vi var nu i april.

1997-05-19

Jag har fått loss silen i diskhon, för första gången sen jag flyttade hit 1986. Med en gammal diskborste, Kalkosan, hett vatten och diskmedel befriade jag avloppet från massor av brunt och blåsvart klet. Det är nästan skrattretande hur lägenheten är en symbol för mitt liv. Nu finns en ordning i grunden, det är bara att upprätthålla den, även om det är ett dagligt göra.

När jag hade plast överallt och det bara fanns en stol jag vågade sitta på, sängen var en tom blå madrass där man inte vågade sova, och jag förskansat mig i soffan, strykbrädan stod framme i månader, då var det kaos i mitt inre på ett sätt jag aldrig upplevt förut. Visst sopade jag, dammade och torkade varje vecka, men det var ett sopat kaos.

Den där novembermånaden 1995 då jag låg i soffan eller gick långa promenader, då kände jag ångest inför varenda pryl, varenda bok. Vem skulle reda upp allt detta, nu då jag trodde jag skulle dö/bli galen? Jag försökte rensa bland tidningar, knöt in dem buntvis i plastpåsar för att slippa den påträngande lukten. Tidningar och böcker var jobbiga genom sin lukt. Linneskåpet också gräsligt jobbigt. Det är nu luktfritt, eftersom jag inte längre använder parfymrat tvättmedel. Blir det för mycket av någonting, har jag Pulmicort att ta.

Nu är däremot både lägenheten och livet ytterst trevliga! Till och med fönstren är rena. Jag har trevliga möbler i blått, ljus natur och dunkelröda tyger. Jag har kontroll, så känns det.

Jo, min sjukdomstid

Jag gick som elev på lungkliniken vårvintern 1993 och var oerhört pressad. Längtade efter att vara ledig, men kraven verkade aldrig ta slut. Hade t.ex. en ledig fredag men då tyckte avdelningsföreståndaren att jag skulle komma på en

viktig föreläsning mitt på dagen.

Samma helg skulle en av mina bästa väninnor gifta sig. Jag hade sagt: "*Jag kommer inte, jag orkar inte*". Men hur det var så sa jag till Lotta i alla fall: "*Jag kommer*". Och det gjorde jag med besked och sjöng en rolig sång med gitarr på festen.

Hade sökt läkare för att halsmandlarna var fulla med vita prickar och ville ha en antibiotikakur. Andra tabletten stoppade jag i mig just på bröllopsmiddagen. Jag satt med Irene, som är spastiker och sitter i rullstol, och hjälpte henne äta. Det var min lycka, för jag orkade inte vara där och ingenting göra. Någonting måste hålla mig uppe. Irenes fot hade sprättat iväg och hon hade fått ett sår på tån. För detta hade hon fått en kur Heracillin. Vi satt där på bröllopfesten och jag tog min tablett och sen stoppade jag in hennes tablett i hennes mun och vi skrattade! Det var så urdumt.

På måndan skulle jag dela medicin i medicinskåpet på lungavdelningen. Det stod som en otäck sky kring skåpet, av någonting. Jag orkade inte dela till mer än hälften av mina patienter. Tyckte jag kunde inte andas där. Det var som en ond närvaro kring medicinskåpet och kring de patienter som stod på penicillinliknande saker. Hela avdelningen var så dammig tyckte jag, patienterna hade sina sockor och tofflor och kofter och dammet låg på skåpen. De låg sex stycken i varje sal. Det var en kamp att gå praktiken färdig, det blev telefonsamtal till förbönsjouren och förtvivlan. Jag fick även klåda på huden. Upplevde att det var penicillindamm, penicillin som varit flytande och torkat in osv.

Vissa rapportpärmar fick jag också hosta av. Jag hostade och hostade (intorkat penicillin?). Det blev påsklov och jag bakade. Hosta av mjölet. Tog på jeans. Hela benen kliade. Tvättmedlet?? Det här var sista terminen och nästa praktik var något bättre.

På sommaren började jag på thorax som sköterska. Där var det samma visa, dammet, penicillinet, klådan. Jag tvättade och tvättade händer och armar, duschade när jag kom hem. Klåda när jag låg till sängs. Var penicillinet kvar? Det var nog med duschandet.

Jag väntade på att jag skulle börja trivas med jobbet men trevnaden ville inte infinna sig. Var avundsjuk på undersköterskorna för deras lättsamma jobb och patientkontakten.

Efter ett drygt år gjorde jag en resa med Livets Ords mission till Tjeckien. Under resan var jag klådafri, duschade inte mer än nödvändigt. Sen kom jag hem och

efter den resan, som var rolig, hade jag inte roligt mer. Jag kunde liksom inte jämföra mig med andra som levde och orkade normalt. Hade inget att leva för. December, januari. Sjukskriven för trötthet en vecka. Sökte läkare. Mycket trött. Maj, bara värre. Kunde inte vila. Jag hade ont i bröstet, till vänster, fick EKG gjort under vårvintern.

Juli 1995

Jobbade en fredag. Det var sista dagen. På måndagen sjukskrev jag mig för att vila. Det gick en månad, det gick två. Jag hade ont i bröstet.

Kände kravet att bli bra, men hur? Det blev höst. Jag fick ångest. Jag var instängd, försökte motionera men det var jobbet jag saknade. Gemenskapen, känslan av att duga.

Det blev värre, mycket värre. Jag upplevde att penicillinet fanns överallt, i möbler och på väggar, och där det inte var penicillin var det tvättmedel. Det kliade. En krisig vecka slutade jag kunna sova i sängen. I fortsättningen låg jag på soffan med kläderna på. Allehanda skynken lades ut mot penicillinet. Vissa stolar kunde inte användas, kläder sköljdes i sexton vatten.

Jag gick troget till Livets Ord, och ut på stan och till OBS-butiken, betedde mig där som vanligt.

Jag ringde cellgruppsledarna som blev galna på mig. Till slut ringde jag en gång på natten. Jag trodde ju att de skulle kunna hjälpa mig bara de ville! Då kom ett par ännu mer betrodda ledare i församlingen på besök, de var snälla, bad för mig. Nu skulle allt bli bra.

Min tillvaro var alltmer gungande. Hur skulle jag kunna leva? Jag hade svårt att andas ibland, känslig för tidningar och diskmedel. Söndagen efter detta besök bad jag säkert tre timmar före mötet, gick på mötet som var en slags "lovsångs"- och danskakafoni, fikade med kompisarna Anja och Tor. Sen skulle jag gå hem - till mitt omöjliga liv.

Situationen där hemma kändes outhärdlig. Då tog jag bussen till psykmottagningen!!!

Där satt en doktor som hörde på min historia i mer än en timme. Som hittade en lugnande tablett utan laktos efter långvarigt letande i Fass. (Jag glömde - Gluten och laktos tyckte jag mig inte tåla! Kunde inte äta vad jag ville heller under denna tid. Jag satte mig på diet: gluten och laktosfritt.) Doktorn skrev en remiss till

öppen psykvård i Årsta där jag bodde.

Efter ett par veckor hade jag ett samtal på en och en halv minut med den doktor som jag skulle få. "*Ooo... du är en känslig människa!!*" Jag visste, jag visste det genast: jag hade landat! Någon såg och förstod och kunde hjälpa. Psykiatern trodde på mig. Jag fick komma tre gånger i veckan och prata. Jag slapp medicin. Jag tvingades inte lämna Livets Ord. Jag behövde inte ens prata om Livets Ord, vi pratade om jobbet och lite andra saker som hade varit svåra för mig.

Sakta, sakta släppte tvångstankarna, men det tog lång tid. Fortfarande hösten därpå, 1996, när jag började på jobbet, tog jag hem arbetskläderna för att skölja dem extra. I början av april 1997 gick jag ut ur Livets Ord och in i Svenska kyrkan igen. Då började jag också kunna äta vanligt bröd. 1997 i januari fick jag permanent gå tillbaka till mitt gamla jobb som undersköterska på intensivvården. Sen gick jag från klarhet till klarhet – sakta. Därför är det ett sådant mirakel att jag arbetar som sjuksköterska nu. Därför tycker jag att jag varit med om ett under.

Utdrag ur min dagbok när jag just lämnat Livets Ord

1997-05-15

En svår tid...

Det är vad jag har gått igenom, och vad jag går igenom just nu. En tid av omplantering och omflyttning. Jag vill inte förneka något som är sant, inte förbanna något som är välsignat, inte förlora den rikedom som livet i den helige Ande ger. Jag vill inte förlora det Gud har talat till mig. Jag har tagit ett steg åt sidan, orkade inte med mitt ansträngande liv på jobbet och i församlingen. Jag tänkte att det skulle gå att bli stark, att förstärka även mitt privata liv och slutligen bli effektiv, icke-lat, orka som andra gör, men i stället skar jag ihop.

Ingenting i framtiden kunde locka mig längre, ändå gick jag på. Hoppades på en lösning. I stället mådde jag allt sämre. Jag fick ont i bröstet av anspänning, min själ och kropp reagerade på många ängsliga vis och sedan jag varit sjukskriven en tid och förväntades återgå till arbetet blev jag så mycket sämre. En osannolik mardröm av ångest, vanföreställningar och fobier. Jag kunde inte förstå annat än att detta tillstånd inte var förenligt med liv.

Jag sökte och fick psykvård. "*Oooh, du är en känslig människa*" sa doktorn på Årsta psykmottagning. Det var nyckeln, jag kände att hon såg och förstod även fast jag inte trodde på henne alla gånger under den tid som följde. "*Jag hoppas att du har rätt, för det är bättre*", var min ständiga refräng. Jag var sjukskriven

från juli 1995 och hela vintern, som var solig, snöig och mycket kall, och jag gick och gick ute i friheten och på möten och försökte hjälpa till med utskick med mera. Församlingen fungerade som ett dagcenter, däremot lyckades ingen därtill utsedd person där hjälpa mig. Maggi bjöd mig ideligen på mat och trygghet, en fast punkt från februari till maj. I maj 96 gav jag upp om att församlingen skulle kunna hjälpa mig, jag var grymt less och besviken och ropade till Gud om förflyttning. Jag gav upp, slappnade av och lät doktorn ge mig tabletter. La mig i soffan med tjocka romaner från midsommar och framåt. Tre veckor hos mamma var avkopplande. Europakonferensen ("kanske jag blir helad ändå?") en besvikelse, skränigt, plump, jag skämdes.

En höstsöndag var det Mikaeli och jag bröt upp från mötet tjugo i elva och åkte till Domkyrkan. Jag ville sjunga de underbara psalmerna för Mikaeli. Där började på allvar mitt försök till utslussning. Jag satt och såg på en målning av ett korsfäst hjärta långt uppe på en vägg.

Den hösten började jag jobba. Först på hjärtmottagningen där en av systrarna råkat ut för en smittsam infektion och tvingades jobba i bakgrunden. Jag tog blodprover och EKG. Sedan arbetsträning som sjuksköterska på 40 D. Jag lyckades, men bestod ändå inte provet. Mina marginaler var för små, jag själv för långsam.

Efter jul erbjöds jag arbete på mitt gamla jobb som respiratorvakt på 40 E och det gick bra! Ändå var jag efter 2 mån så trött att jag fick bli sjukskriven igen. Jag hade blossat upp en sista gång i cellgruppen i samband med en dörrknackningskampanj som för min del gick lysande. Sista dagen i cellgruppen bjöd jag en vän på mat och sedan knackade vi dörr. Detta var det sista tillfället som jag var med på Livets Ord. Sen sjukskrev jag mig och påsken kom. Nu ville jag ha Påsk. Jag skippade Livets Ord och gick till Lötenkyrkan den påsken, ett utmärkt grepp. 8 april lämnade jag in min utträdesanmälan i den gula brevlådan vid Heidenstams torg. I början av maj gick jag in i Svenska kyrkan.

Mitt i och trots alla seminarier och möten på Livets Ord hade jag varit andligt utsvulten, utan hopp och fylld av skuldkänslor. Andligt utsvulten: i avsaknad av den breda kristna erfarenheten, som hade kunnat hjälpa mig. Vi hade inte tillgång till den, kunde inte utnyttja den.

Utan hopp: det fanns inget framtidsscenario som lockade mig. Inte heller ville jag evangelisera = dra människor till församlingen, helt enkelt därför att jag själv var så olycklig där. Fylld av skuldkänslor – för allt måste ju vara mitt eget fel, antog jag – på grund av min synd och bristande underordning och följsamhet.

Hos psykiatern

Jag hade alltså fått kontakt med en psykiater. En tjugig, inspirerande och spännande person, som gav mitt liv ny färg. Jag kände mig värdefull igen. Jag hade varit så otroligt isolerad!

Hösten innan, 1994, hade samarbetet med cellgruppsledaren upphört, Mina ledare var så otroligt bra och trivdes med oss dussintalet tjejer(!) i gruppen. Den manliga ledaren var också marknadschef på Livets Ord och det var i den egenskapen jag samarbetat med honom i att göra nyhetsbrevet, *Missionsrapport* och broschyrer. Något som verkligen tillfredsställde min skaparlust. Han gjorde så mycket för att "peppa" mig. I mitt liv var han just då den viktigaste personen.

Nu lämnade han gruppen till sin fru och försvann till andra uppgifter, som inte lämnade tid för cellgruppen, och mitt liv tappade färgen. Jag fann honom ansvarslös. Under hösten fortsatte jag med *Missionsrapport* och kvalitén stod sig fram inpå vårkanten.

Det var nu jag blev allt tröttare. Och i juli, sjuk. Och mot hösten, deprimerad, ångestfylld.

Jag trodde att "*Om någon av er är sjuk ska han kalla till sig församlingen äldste...*" osv. Så logiskt sett skulle hjälpen komma genom mina cellgruppsledare. Den kvinnliga ledaren och jag hade många samtal per telefon. Hennes slutsats om mig var att "*Du tänker fel, och du talar fel*". Men snäll var hon, gjorde sitt bästa. När tvångsbeteendet kom insåg jag det inte att det var ett sådant utan såg det som en överdriven känslighet. Vilket det också var!

I december fick jag cellgruppen inklusive ledaren att lägga händerna på mig och be för mig.

I november hade jag fått kontakt med denna psykiater. Jag gick hos psykiatern, men väntade att hjälpen ändå skulle komma från Gud genom församlingen. På vårvintern gick jag "Befrielseskola" på Livets Ord. Jag trodde, nu kommer jag att bli fri. Jag går hela Befrielseskolan, sen är det förbön, och sen är det bra. Det gjorde jag också. Förbönen var i april. Jag blev inte bra.

Jag fick under detta året, från insjuknandet juli 1995 och över vintern, några personliga samtal med en av Livets Ords kvinnliga själavårdsexperter. Jag sa när jag började sjukna till på allvar i oktober: "*Jag behöver stödsamtal!*". Själavårdaren förklarade att det kunde jag inte få, det fanns andra som behövde

hjälp också.

Den veckan i oktober när jag blev så märkbart sämre och ringde till mina cellgruppleddare på natten, då sade de sedan: "*Du får inte ringa oss mera.*" (Varför jag ringde på natten: För att få dem att begripa min nödställdhet var jag tvungen försätta dem i ett läge där de kände av den press som fanns på mig. Detta räknade jag inte ut. Det var ren instinkt. Måste överföra paniken! Måste ha hjälp!) Och det ledde alltså till att jag kom i kontakt med nästa nivå, ledarna bland cellgruppleddarna. De var så snälla som bad för mig, men de var maktlösa i min situation.

December

Jag är i det tillstånd jag är. Kan inte resa hem. Tillbringar julen i lägenheten. På sköna stolen har jag skynken. Dynorna har jag måst ta bort. Istället köpt nya kuddar. En av stolarna kring matbordet kan jag sitta på. Jag har nu börjat gå på samtal hos Försäkringskassan och med min arbetsgivare. Berättar sanningsenligt. Tror att jag har en fysisk allergi för allting i min omvärld. Men de ser något annat. När jag suttit i möbler på sjukhuset måste kläderna bytas och "specialtvättas" (penicillinet).

Under hela denna tid gjorde jag det bästa av situationen! Jag gick på stan och på OBS. Köpte nya kläder. Sydde dynor. Gick på julkonsert! Hörde på radio! Stickade! Bakade gluten- och laktosfria lussebullar!! Lagade ordentlig mat på fräscha råvaror. (Tillsatser i mat trodde jag mig inte om att kunna äta.)

Jag var med om en del riktigt roliga saker, bl a när det dök upp en berguv på taket invid grannens köksfönster. Den satt där hela dagen. Vi försökte mata den med frukostkorv som vi tog ur min frys och tinade i mikrougnen. Jag dristade mig till att väcka den stentuffa killen i lägenheten mittemot, med ringar i örat och svarta kläder, och fråga om han ville se en berguv? Innan mörkret föll vid tretiden hade vi ornitologerna på gården med sina kikare. Alla såna saker berättade jag för psykiatern. "*Du har ju livsglädje!*", sa hon. Det var vissa områden i min personlighet som var friska, andra sjuka.

Hos Livets Ords själavårdare

Till sist i maj fick jag träffa den manlige chefen för själavården på Livets Ord – en man med mycket snäll utstrålning – och hänga ut mitt sargade hjärta för bedömning för femtioelfte gången. (Jag hade aldrig orkat om jag inte haft Rode

med. Rode var en äldre kvinna som jag fått gå och prata med under vårterminen.) Det var så ansträngande, att två timmar efter samtalet med honom blev jag knallförkyld. Sista samtalet hade vi några veckor senare. Rode hade då fått återfall i sin cancer och sagt att hon inte skulle orka prata med mig i fortsättningen. (Hon blev efter detta allt sämre och dog inom ett halvår/år.)

Eftersom Livets Ords själavårdare och ledare har som grundregel att aldrig träffa konfidenter på tu man hand (!), fick själavårdaren lov att ragga upp en till som fanns tillgänglig. Denne kände inte mig, jag hade bara sett honom, han var då ledare för böneskolan. Där satt jag, blyg, framför dessa två och skulle hänga ut mitt sargade hjärta. Jag ville inte!! Men jag måste ju!! Jag måste bli frisk!!!

"Varför är du här?", frågade någon av dem milt.

"Jag har gått till den och den och den. Varken den eller den eller den kunde hjälpa mig!!! De kunde inte!!!", svarade jag.

"Nu ska jag säga dig en sak, och jag säger det i kärlek.", sa den ene av dem.

"Du är bortskämd!", sa denne!

Samtalet fortsatte om det ena och det andra och jag var tömd på då kraft efteråt. Jag var som slagen i huvudet, förstod inte varför. Jag gick hem, och inom två timmar var jag kraftigt tvärförkyld. Måste varit en dunderkur där på själavården... Märkte också genast att jag fått utslag av jeansknappen. Nickelallergi hade jag nu också fått! Jag hade mått så djävulskt dåligt hela maj månad. Det är inte nyttigt att må så dåligt, tänkte jag. Det kan bli allt möjligt i komplikationer.

Då bestämde jag mig för att lita på doktorn och acceptera medicinering. Och då satte allt igång med en väldig fart. Katten på råttan och råttan på repet och repet på slaktarn... Jag började må bättre!

I augusti (1996) började jag praktisera på hjärtmottagningen, ett helt nytt ställe, där jag fick sitta och ta blodprover i lugn och ro. Hoppsan och hejsan, jag var där i vit rock innan någon på kliniken hunnit planera för mig. Under hösten fortgick rehabilitering. Jag hade inte fattat att vad mannen i själavården sa var kränkande. Känslan kom långt före insikten. När han sa de orden förstod jag att Livets Ord inte hade något sätt att hjälpa mig. Därför accepterade jag medicin. Det blev som en vår för mig. Min psykiater var glad. Jag fick komma över till henne flera dagar i rad där hon satt jour på Ulleråkers akutmottagning, för att ställa in medicinen.

Jag fortsatte vara livetsordare hela den hösten men det blev ett större och större avstånd. Jag hjälpte till på nyårskonferensen. Jag gick ut och knackade dörr när Reinhard Bonnke skickade ut sin bok till alla hushåll. Det var kul! Jag gick ur i början av april, då fanns ingenting kvar på Livets Ord för mig att... Forts. följer!

/Karin

[<- Till Del 3](#) | [Till Del 5 ->](#)